

[Frits Clausen.]

de nødvendige Raastoffer. At Landbruget samtidig vil faa rentable Priser, beviser Tysklands landbrugspolitiske Udvikling, som gennem en Markedsordning under National-socialismen har befriet de tyske Bønder fra Rentelaveriets Aag.

Erkendelsen af, at Verdens Raastoffer ikke er udtømmelige, men begrænset til bestemte Omraader og Interesser, har medført, at man i Opfyldelsen af Livets Krav ikke længere paa liberalistisk Vis alene kan gaa i Bredden, men at man nu paa socialistisk maa gaa i Dybden, det vil sige, at denne Selverkendelse ikke alene giver det enkelte Menneske Ret til Arbejde, men ogsaa yder Arbejderne fuld social Retfærdighed. I det europæiske Livsrum fuldbyrdes i Dag et Samarbejde mellem de enkelte Staters bærende Produktionsgrene, som ganske naturligt nødvendigt maa føre til en forstandig Interesseeffordeling med Henblik paa et størst muligt Udbytte for hele det europæiske Erhvervsliv.

Det, som i Dag vokser frem som et vældigt Tidehverv, kan ikke standses ved Erklæringer fra Atlanterhavet eller ved Bønner fra Canterbury. Hvert samlet Livsudtryk maa ledes af en central Kraft. Udviklingen efter 1918, der henlagde denne Kraft til det engelske Ørige og havde overdraget England Ansvaret for Europas Nyordning, har vist, at alene Beliggenheden af denne Magt uden for det europæiske Fastland umuliggjorde en saadan Ordning. Hvor meget kan man saa forvente fra et Centrum, som taler om at skabe en Nyordning ogsaa for Europa, hvor hele Atlanterhavet ligger imellem!

Løsenet for en kommende Europa-Ordning maa nu ikke længere være internationalt, hverken bestemt af Tredie eller Anden Internationale, men nationalt og maa bygge paa hvert enkelt Folks Dygtighed og Vilje til at hævde sig i Stedet for, som man fra international marxistisk Side har villet, paa en Udslættelse af de nationale Særpræg.

Formanden: Jeg vil henstille til den ærede Taler ikke alt for udførligt at fortsætte med Betragtninger, der ikke kan siges at have nogen direkte Forbindelse med det Lovforslag, vi har til Behandling.

Frits Clausen: Jeg maa over for den højtærede Formand hævde, at disse Betragtninger i allerhøjeste Grad har Forbindelse med Emnet.

Formanden: Taleren kan ikke diskutere med Formanden.

Frits Clausen: Maa jeg fortsætte? I Erkendelsen af, at vort Folk ogsaa maa gøre sin Indsats for en saadan europæisk Nyordning, at vi maa vise Viljen til Selvhævdelse og Viljen til at værne det fælles-europæiske Livsrum over for den truende og folkeødelæggende Bolschevisme, har jeg taget Initiativet til Opstillingen af frivillige danske Styrker, som i alle Tidens største Vaabenopgør allerede har føjet ny Hæder til Danmarks gamle Vaabenære. En Del af disse frivillige staar i forreste Linie i denne Kamp. Andre staar samlet i et Frikorps, som bærer Danmarks Navn og fører Danmarks gamle Flag.

Det har glædet mig, at Regeringen ikke har villet nægte officiel Anerkendelse af dette Korps, som jeg er overbevist om vil bære sit Navn og sit Flag med Ære.

Ved Oprettelsen af disse frivillige Styrker har jeg ogsaa tænkt paa den Forpligtelse, som vi som Danske maa føle over for den bolschevikiske Trusel, der er rettet mod Norden, og som vort finske Broderfolk nu for anden Gang maa kæmpe imod.

Den højtærede Statsminister har for faa Dage siden over for et svensk Blad udtalt sig om det nordiske Samarbejde og har her fremsat den Opfattelse, at dette Problem ikke var aktuelt for Tiden, da hvert af de nordiske Lande havde nok i sine egne Problemer. Statsministeren har her aabenbart tænkt paa den Skandinavisme, hvis Tyngdepunkt har ligget i rent kulturelle Diskussioner, og som aldrig virkelig har staaet sin Prøve, hvor det gjaldt. Heller ikke i Fremtiden vil en akademisk Diskussion om Skandinavisme kunne bringe en tilfredsstillende Løsning, men dermed skal ikke være sagt, at Norden som saadan ingen Fremtidsopgave har.

I det Svar, som det tyske Riges Fører gav Sovjetunionens daværende Udenrigsminister, Molotov, paa Spørgsmaalet om Tysklands Stilling over for et nyt bolschevikisk Angreb paa Finland, udtalte Hitler, at man ikke fra tysk Side kunde billige en ny Krig fra Sovjetunionens Side mod det lille Finland, fordi man ingen Sinde vilde taale, at Østersøen paa ny blev gjort til Krigsskueplads. I denne Udtalelse fastlægges den Linie, som vil blive bestemmende for Nordens fremtidige Opgave og Skæbne og dermed ogsaa for et nordisk Samarbejde, nemlig at bevare Freden i Østersøen, som Tyskland er traadt i Skranken for, men uden